

Η εκστρατεία ηρωοποίησης του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη καθρεφτίζει την παρακμή και εξαχρείωση της αστικής ιδεολογίας και ηθικής, που επιχειρεί να καταστήσει σύμβολο της αστικής γενικά και νεοφιλελεύθερης ειδικά πολιτικής μια πολιτική προσωπικότητα, που ακόμη και από τμήματα του συστημικού χώρου επικρίθηκε ζωντανά για καιροσκοπικές και αμοραλιστικές επιλογές.

του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Γιατί η εκστρατεία αγιοποίησης και οι τιμές εθνικού ήρωα στον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη απ' τις καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις, προσωπικότητες και συστημικά μέσα ενημέρωσης; Να θρηνεί και να τιμά έναν ήρωά της η αστική τάξη είναι εύλογο, αφού την υπηρέτησε πιστά και σ' όλες τις ιστορικές καμπές, τις οποίες σφράγισε με την «πολυκύμαντη» δραστηριότητά του ο Κ. Μητσοτάκης, στις πιο σκληρές κοινωνικές και πολιτικές συγκρούσεις. Ήρωας της αστικής τάξης αναμφίβολα. Αλλά αναμφίβολα και αδιάλλακτος εχθρός της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων.

Τι προδίδει η απόπειρα αγιοποίησης απ' την τάξη του; Πρώτο, τη μαρξιστική αλήθεια ότι η αστική τάξη, για να ηγεμονεύσει, επιχειρεί να πείσει την κοινωνία ότι το συμφέρον της είναι και συμφέρον της όλης κοινωνίας. Και στην προκειμένη περίπτωση ότι ένας σκληροτράχηλος ήρωας της κυβερνώσας τάξης, δεν είναι εξ ορισμού εχθρός του λαού, αλλά αφοσιωμένος φίλος του! Δεύτερο, αυτή η εκστρατεία ηρωοποίησης καθρεφτίζει την παρακμή και εξαχρείωση της αστικής ιδεολογίας και ηθικής, που επιχειρεί να καταστήσει σύμβολο της αστικής γενικά και νεοφιλελεύθερης ειδικά πολιτικής μια πολιτική προσωπικότητα, που ακόμη και από τμήματα του συστημικού χώρου επικρίθηκε ζωντανά για καιροσκοπικές και αμοραλιστικές επιλογές, ενώ σε ορισμένες ιστορικές καμπές, όπως στα Ιουλιανά του 1965, μισήθηκε και απαξιώθηκε απ' τη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Τρίτο, το ότι επί διακυβέρνησης Μητσοτάκη το 1990-93 εισήχθη στην ελληνική κοινωνία ο θατσερικός νεοφιλελευθερισμός, που τότε θριάμβευε στα αποκαϊδία του «υπαρκτού σοσιαλισμού», δεν περιποιεί τιμή στον Κ. Μητσοτάκη ούτε δικαιολογεί τους υπερφίαλους χαρακτηρισμούς περί υψηλού διαμετρήματος του ανδρός και προφητικού αισθητηρίου, που δήθεν υπερέβαινε την εποχή του. Ούτε τον δικαιώνει το γεγονός ότι σήμερα ο αστικός αστερισμός, όχι μόνο η ΝΔ, αλλά και το σοσιαλδημοκρατικό ΠΑΣΟΚ και ο δήθεν αριστερός ΣΥΡΙΖΑ ενστερνίζονται, σε ποικίλα μίγματα, τη νεοφιλελεύθερη διαχείριση, που ο Μητσοτάκης εισήγαγε στη χώρα μας.

Γιατί, το 1990-93, όταν οι υμνωδοί του καπιταλισμού έψαλλαν την αιώνια νίκη του, δεν χρειαζόταν οραματικό αισθητήριο, αλλά ταξική αδιαλλαξία και αντιλαϊκή ωμότητα, για να εφαρμοστεί στην ελληνική κοινωνία η νεοφιλελεύθερη διαχείριση, που αναπόδραστα θα επισώρευε δεινά στις πλάτες του ελληνικού λαού. Και απ' την κυριαρχία της νεοφιλελεύθερης πολιτικής σήμερα, ιδιαίτερα στη γενοκτόνο μνημονιακή εκδοχή της, όντως, δικαιώνεται ο Κ. Μητσοτάκης, αλλά ως εχθρός του λαού, ως ανάλητος εισηγητής μιας πολιτικής που έχει οδηγήσει τον ελληνικό λαό στην οικονομική εξαθλίωση. Η άθλια εξιδανίκευση, άμεσα της πολιτικής συμπεριφοράς ενός ανάλητου αστού πολιτικού και έμμεσα της ίδιας της αστικής πολιτικής, μετατρέπεται στο αντίθετό της με την αντικειμενική αξιολόγηση της δράσης του εκλιπόντος.

Αρχίζοντας απ' το 1945. Τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής έμειναν στην Κρήτη, με ελιγμό των Άγγλων, για να αποτρέψουν την επικράτηση του αντάρτικου. Ο Κ. Μητσοτάκης φέρεται ότι συμμετέσχε σ' αυτές τις διεργασίες. Υπήρξε πολιτικός σύμβουλος του Γύπαρη, σφαγέα σημαντικού αριθμού ανταρτών. Πρωταγωνίστησε στη Συμφωνία του Θερίσσου, με την οποία οι αντάρτικες οργανώσεις υποχρεώθηκαν να παραδώσουν τον οπλισμό τους.

Διαδραμάτισε πρωταγωνιστικό ρόλο στα Ιουλιανά του 1965. Παρά την πολυδιαφημισμένη απ' τους επαινέτες του «δημοκρατική ευαισθησία», όχι μόνο δεν σεβάστηκε τις αποφάσεις της Ένωσης Κέντρου στην οποία ανήκε, αλλά συνέβαλε στο βασιλικό πραξικόπημα διάσπασης αυτού του κόμματος. Σχηματίστηκαν τρεις κυβερνήσεις, μέχρι να εξασφαλιστεί η πλειοψηφία απ' την τρίτη βασιλική κυβέρνηση.

Η εκτροπή και απ' αυτήν την αστική δημοκρατία και η συναλλαγή για την ανατροπή της νόμιμης κυβέρνησης (εκλεγμένης με ποσοστό 52,72%), αποδεικνύει ότι ο Κ. Μητσοτάκης ούτε την αστική δημοκρατία δεν σεβόταν, προκειμένου να ικανοποιήσει την αρχομανία του. Το βασιλικό πραξικόπημα είχε ως αποτέλεσμα τη μεγάλη εξέγερση των Ιουλιανών, την οποία βίαια κατέστειλαν οι κυβερνήσεις των «αποστατών», με συμμετοχή και του Κ. Μητσοτάκη (νεκρός ο φοιτητής Σ. Πέτρουλας) ανοίγοντας το δρόμο διάπλατα και για τα τανκς της 21ης Απριλίου 1967.

Επί της Απριλιανής Δικτατορίας, αν και απ' τους κόλακες του αποδίδονται σ' αυτόν δάφνες «αντιστασιακής» δράσης, στην πραγματικότητα ανέλαβε ρόλο «γεφυροποιού» της χούντας με τον βασιλιά και τον Κ. Καραμανλή.

Η ευρύτητα της σκέψης του Κ. Μητσοτάκη αποδεικνύεται, υποτίθεται, απ' το σχηματισμό το 1989 συγκυβέρνησης με τον Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου (ΚΚΕ και ΕΑΡ). Ως λόγος της ανίερης συγκυβέρνησης προβλήθηκε η ανάγκη της «κάθαρσης», της δικαστικής δίωξης των οικονομικών σκανδάλων της προηγούμενης κυβέρνησης Α. Παπανδρέου. Πραγματικό αίτιο ήταν η ασυγκράτητη αρχομανία του Κ. Μητσοτάκη και ο ομορτοπισμός της Αριστεράς που προσδέθηκε στον ένα πόλο του αστισμού (ΝΔ), βαυκαλιζόμενη ότι με την παραπομπή του Α. Παπανδρέου στη δικαιοσύνη, η ηθική απαξίωση θα οδηγούσε το ΠΑΣΟΚ σε κατάρρευση και στην ανάδειξη της Αριστεράς, σε δεύτερη πολιτική δύναμη. Οι φρούδες ελπίδες διαψεύστηκαν και στις εκλογές του 1993 η λαϊκή ετυμηγορία τιμώρησε και τα δύο κόμματα της Αριστεράς (ο Συνασπισμός είχε ήδη διασπαστεί).

Επιτέλους, το 1990 ικανοποιείται το πρωθυπουργικό απωθημένο του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη. Παρά τη σημαντική πλειοψηφία στο εκλογικό σώμα (46,88%), ο Κ. Μητσοτάκης δεν αποσπά απόλυτη πλειοψηφία στη Βουλή, εξασφαλίζοντας 150 έδρες. «Πείθει» τον μοναδικό βουλευτή της ΔΗΑΝΑ Θ. Κατσίκη να προσχωρήσει στη ΝΔ. Έτσι, αποκτά τη δεδηλωμένη και ορκίζεται πρωθυπουργός. Κυβέρνησε την τριετία 1990-93, αλλά πρόλαβε να μετατρέψει τη χώρα σε «γης Μαδιάμ».

Νεοφιλελεύθερο αμόκ - Ιδιωτικοποίηση των πάντων, δολοφονία Ν. Τεμπονέρα

Κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του άσκησε νεοφιλελεύθερη πολιτική, προωθώντας αποκρατικοποιήσεις και απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, γεγονός που προκάλεσε την έντονη αντίδραση της αντιπολίτευσης και του συνδικαλιστικού κινήματος. Παροικιώδης έμεινε η ιδιωτικοποίηση -δωρεάν παραχώρηση- των αστικών λεωφορείων. Την εκποίηση αυτή ουσιαστικά απέτρεψαν με τον αγώνα τους οι εργαζόμενοι της ΕΑΣ. Ο Κ. Μητσοτάκης καταστέλλοντας βίαια τις κινητοποιήσεις τους, απέδειξε το πολυθρύλητο δημοκρατικό φρόνημά του, απευθύνοντας την ιστορική φράση στα σώματα ασφαλείας: «το κράτος είστε εσείς». Δεν υπήρξαν μόνον οι εργαζόμενοι στην ΕΑΣ θύματα της κατασταλτικής μανίας του Κ. Μητσοτάκη. Είναι πολιτικός υπεύθυνος του αγωνιστή της άγριας δολοφονίας του Νίκου Τεμπονέρα απ' τις ορδές των Οννεδιτών το 1991. Τη βία του άγριου νεοφιλελευθερισμού δοκίμασαν και οι νεολαίοι που πρωταγωνίστησαν στο πολύμηνο κύμα καταλήψεων σχολείων και πανεπιστημίων του 1990-91. Εκτός απ' την ιδιωτικοποίηση των λεωφορείων αποδόμησε τις κρατικοποιήσεις που πραγματοποίησε ο Κ. Καραμανλής στην αρχή της μεταπολίτευσης. Ιδιαίτερες αντιδράσεις προκάλεσαν οι συμβάσεις με ιδιωτικές εταιρίες για το αθηναϊκό μετρό και την κινητή τηλεφωνία, η απόφαση για μετοχοποίηση του ΟΤΕ, καθώς και η ιδιωτικοποίηση της σφριγηλήςτσιμεντοβιομηχανίας ΑΓΕΤ-Ηρακλής με αδιαφανείς διαδικασίες και καταβολή ενός δισ. στους καρχαρίες της Μόργκαν Στάνλεϊ, για να επιβλέπουν την

πώληση.

Παρά τις κορώνες του για το «σπάταλο κράτος» ο Κ. Μητσοτάκης είναι εκείνος που εκτίναξε στα ύψη το δημόσιο χρέος. Το παρέλαβε στο ύψος του 69,9% του ΑΕΠ και σε μια τριετία το απογείωσε, καθώς το 1993 το παρέδωσε στο 111,6% του ΑΕΠ! Άλλα «επιτεύγματα» του Μητσοτάκη είναι η αποστολή για πρώτη φορά ελληνικών φρεγατών στον πόλεμο του Κόλπου, αλλά και τα πρώτα μέτρα εις βάρος των «λαθρομεταναστών», εγκαινιάζοντας και τον αντιδραστικό όρο. Το 1988 είχε πει το «unfair» για το δημοψήφισμα του 1974. Αντιδραστικός μέχρι τέλους, συμμετείχε στη συγκέντρωση υπέρ του “ΝΑΙ” στο δημοψήφισμα του 2015. Ο Κ. Μητσοτάκης, τέλος, ήταν ιδιοκτήτης ιδιωτικού αρχαιολογικού μουσείου, με εκθέματα προβληματικής προέλευσης. Μετά από δημοσιογραφικές αποκαλύψεις ο Κ. Μητσοτάκης δώρισε τη συλλογή στο Αρχαιολογικό Μουσείο Χανίων. Αυτά τα πολιτικά τέκνα της αγιοποιεί η αστική τάξη. Όμως η ιστορία αμείλικτη αποκαλύπτει τον πραγματικό ταξικό τους ρόλο.

Πηγή: **PRIN**